

๘

หน้าที่แห่งชีวิต

การฝึกใจให้หยุดนิ่งเป็นหน้าที่อันยิ่งใหญ่สำหรับชีวิตเรา เพราะเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่จะขจัดความสงสัยเกี่ยวกับเรื่องราวในชีวิตของเราให้หมดสิ้นไปได้ และเป็นวิธีเดียวที่พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ทรงปฏิบัติกันมา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเวียนว่ายตายเกิด สร้างบารมีมาเป็นเวลายาวนาน โดยมีวัตถุประสงค์จะแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ เพื่อจะดับทุกข์ แล้วพบสุขอันเป็นอมตะ พระองค์ทรงแสวงหามาตลอดระยะเวลาที่มากเกิดในโลกมนุษย์ เพราะทรงค้นพบว่า ไม่ว่าจะไปเกิดเป็นอะไรก็ตาม ชีวิตล้วนแต่มีทุกข์ทั้งนั้น

ครั้งเมื่อเป็นพระบรมโพธิสัตว์ บางชาติเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน บางชาติเป็นชนชั้นต่ำ เป็นชนชั้นกลาง ชนชั้นสูง เศรษฐี มหาเศรษฐี ก็เคยเป็นมาแล้ว หรือแม้เกิดเป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินก็เคยเป็นมาแล้วทั้งนั้น และทรงเห็นว่าชีวิตอย่างนั้น ยังไม่พ้นทุกข์ ต่างมีทุกข์กันไปคนละแบบ

ทุกข์ของยาจกเป็นทุกข์เพราะไม่มี ทุกข์ของเศรษฐีเป็นทุกข์เพราะไม่พอ ทำให้เกิดการแก่งแย่งชิงดี ทั้งทรัพย์สินเงินทอง ลาภยศ สรรเสริญ วนเวียนกันอยู่อย่างนี้ จึงเป็นทุกข์อยู่ตลอดเวลา นอกจากทุกข์ประจำสังขาร คือ เกิด แก่ เจ็บ ตายแล้ว ยังมีทุกข์ที่จรมาเหมือนอาคันตุกะจรมาอีก ต้องวุ่นวายตั้งแต่เกิด ดำรงชีพอยู่ จนกระทั่งตายไป เป็นทุกข์อยู่ตลอดเวลาเลย

เมื่อเห็นอย่างนี้ พระองค์จึงทรงแสวงหาหนทางที่จะพ้นจากทุกข์ แล้วก็ทรงพบว่าวิธีเดียวเท่านั้นที่จะทำลายความสงสัยเกี่ยวกับเรื่องชีวิตของพระองค์ได้ ก็คือ จะต้องรู้แจ้งเห็นจริงในเรื่องราวของชีวิต ซึ่งต้องเป็นความรู้ที่เกิดจากการเห็นแจ้งเท่านั้น

การที่จะเห็นแจ้งได้นั้น ต้องอาศัยแสงสว่างในดวงจิต เป็นความสว่างที่ยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว หรือความสว่างใดๆ ในโลกทั้งหมด ที่ไม่มีสิ่งใดกำบังได้ แสงสว่างแห่งดวงจิตจะเกิดขึ้นได้ ต่อเมื่อจิตบริสุทธิ์ บริบูรณ์จริงๆ ไม่มีความโลภ ความโกรธ ความหลงอยู่เลย พุดง่าย ๆ คือ ใจต้องใสบริสุทธิ์ ผุดผ่องจริง ๆ ความสว่างจึงจะเกิดขึ้น

ความบริสุทธิ์จะมีมาได้ ทั้งจากการทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา แต่โดยรวบยอดแล้ว ใจเราต้องหยุดนิ่ง ต้องปราศจากทุกสิ่ง ปล่อยาวหมด หยุดนิ่งอยู่ภายใน

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นแกนกลางของกาย แก่นของชีวิตและเป็นทางเอกสายเดียวที่จะนำไปสู่มรรคผลนิพพาน

หากเราได้ศึกษาพระพุทธประวัติ จะเห็นว่าทุกชาติพระบรมโพธิสัตว์จะต้องปลุกตัวออกมาแสวงหาที่สัจกาย สัจใจ ฝึกทำสมาธิ ทำใจให้หยุดให้นิ่ง จนกระทั่งหมดอายุขัย เมื่อละโลกแล้วบางชาติไปเกิดเป็นเทวดา บางชาติเป็นพรหมอยู่นาน แล้วก็ต้องมาเกิดใหม่ มาทำใจหยุดใจนิ่ง กลับใจให้บริสุทธิ์ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งภพชาติสุดท้ายเมื่อบาร์มีเต็มเปี่ยมก็บรรลुเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า มีธรรมจักขุ มีญาณทัสสนะเกิดขึ้น หายสงสัยเกี่ยวกับความเป็นไปของชีวิต

การปฏิบัติธรรม คือ การทำจิตให้บริสุทธิ์เพื่อให้เกิดธรรมจักขุและญาณทัสสนะที่จะทำลายความสงสัยทั้งหลายที่มีอยู่นี้ เป็นสิ่งที่สำคัญและยิ่งใหญ่กว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด เพราะนี่คือหัวใจของนักสร้างบาร์มี ที่มีเป้าหมายจะไปให้ถึงพระนิพพาน

๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

